

Prvá kapitola

„Počúvaj, vieš mi vysvetliť, z akých dôvodov sa niekto rozhodne obliecť si v San Franciscu uprostred leta teplý kabát?“ spýtala sa Sophie Newmanová a zatlačila si do ucha bezdrôtové slúchadlo k mobilu.

Z druhej strany kontinentu sa jej módou posadnutá kamarátka Elle zaujímal: „Čo sú to za kabáty?“

Sophie si poutierala ruky do handričky, ktorú mala zastrčenú za zásterou, presunula sa spoza pokladnice prázdnej kaviarne bližšie k oknu a sledovala, ako z auta na opačnej strane ulice vystupujú zvláštni muži. „Hrubé vlnené čierne kabáty. A majú na sebe aj čierne rukavice a klobúky. A slnečné okuliare.“ Pritisla tvár ku sklu. „A to je aj na toto mesto až príliš čudné.“

„Nie sú z pohrebnej služby?“ nadhodila Elle, ktorej v mobile trochu preskakoval hlas. V pozadí Sophie počula zavýjať hlasnú pochmúrnú hudbu – pravdepodobne Lacrimosu alebo Amorphis. Elle sa ešte stále nepodarilo vyrásť z lásky ku gotickému rocku.

„Možno,“ povedala Sophie nepresvedčivo. Práve klebetila s kamarátkou cez telefón, keď si zrazu všimla to nezvyčajné auto. Bolo dlhé a elegantné a vyzeralo ako vystrihnuté zo starého čiernobieleho filmu. Keď prechádzalo okolo výkladu kaviarne, od čiernych skiel jeho okien sa odrazilo slnečné svetlo a na chvíľu zalialo vnútro kaviarne teplými zlatistými lúčmi, ktoré Sophie takmer oslepili. Pred očami sa jej roztancovali čierne bodky, a kým sa ich snažila zbaviť žmurkaním, stihla si všimnúť, že na úpäť kopca sa auto obrátilo a pomaly sa vracia. Bez akéhokoľvek signálu odrazu zaparkovalo priamo pred malým kníhkupectvom na druhej strane ulice.

„Možno sú to mafáni,“ poznamenala Elle dramaticky. „Môj oco pozná jedného chlapíka, čo k nim patrí. Ale ten jazdí na Toyote Prius,“ dodala.

„Toto rozhodne nie je toyota,“ vyhlásila Sophie, pozorujúc auto a dvoch mohutných mužov, ktorí pri ňom stáli zabalení do teplých kabátov, rukavíc a klobúkov, oči skryté za priveľkými tmavými sklami okuliarov.

„Možno im je len zima,“ navrhla Elle. „Neochladilo sa tam u vás v San Franciscu?“

Sophie Newmanová vrhla pohľad na hodiny s teplomerom, ktoré viseli na stene za pokladnicou. „Momentálne je tu štvrt na tri a... vyše dvadsaťsedem stupňov,“ oznámila. „Ver mi, zima im určite nie je. V tých kabátoch sa musia variť. Počkaj,“ dodala, „niečo sa tam deje.“

Zadné dvere auta sa otvorili a z nich sa meravo vysúkal ďalší muž, dokonca ešte rozložitejší než prví dvaja. Ako zatváral dvere, po tvári mu prebehol slnečný lúč a Sophie zachytila záblesk

nezdravo bledej sivobielej pokožky. Upravila si hlasitosť na slúchadle. „No mala by si vidieť, čo práve vylezlo z toho auta. Obrovský chlap so sivou pleťou. Sivou, chápeš? To by mohlo byť vysvetlenie – možno majú nejaký kožný problém.“

„V telke som videla dokument o ľuďoch, čo nemôžu vyjsť na slnko...“ rozhovorila sa Elle, no Sophie ju prestala počúvať.

Z auta vystúpil štvrtý muž.

Bol tu štúply elegán v úhladnom tmavosivom obleku s vestou, ktorý pôsobil trochu staromódne, no očividne bol ušitý na mieru. Ocelevosivé vlasy mal hladko stiahnuté do chvosta a ústa s bradou mu lemovala pedantne zastrihnutá trojuholníková čiernosivá briadka. Odstúpil od auta a vošiel pod pruhovaný markízu, ktorá chránila police s knihami pred obchodom. Keď vzal do rúk paperback s pestrofarebnou obálkou, Sophie si všimla, že má navlečené sivé rukavice. Vo svetle sa mu na zápästí zableskol perleťový manžetový gombík.

„Idú do kníhkupectva,“ oznámila kamarátke.

„Josh tam ešte brigáduje?“ pohotovo zareagovala Elle.

Sophie ignorovala náhly záujem, ktorý jej zaznel v hlase. To, že sa najlepšej kamoške páči jej brat-dvojča, pokladala za trochu úchylné. „Hej. Brnkнем mu, čo sa tam deje. Potom ti hneď zavolám.“ Ukončila hovor, vybrala si z ucha slúchadlo a neprítomne si masírovala rozhorúčený lalôčik, nespúšťajúc oči z čudného mužíčka. Mal v sebe niečo... niečo neobyčajné. Možno je to módný návrhár, uvažovala, alebo filmový producent, či spisovateľ – už si všimla, že spisovatelia mávajú záľubu v bizarných odevných štýloch. Dá mu ešte pár minút, nech vojde dnu, a potom brnkne bratovi, aby jej podal správu.

Sophie sa už-už chcela odvrátiť od okna, no vtom sa sivý mužik prudko zvrtol a zahľadel priamo na ňu. Stál pod markízou a tvár mal v tieni, no napriek tomu sa jej na okamih zamarilo, že mu žiaria oči.

Sophie vedela – ani trochu nepochybovala –, že ju ten sivý mužik nemôže vidieť: stála predsa na druhej strane ulice za sklenou tabuľou, ožiarenou odrazom popoludňajších slnečných lúčov. V prítmí za sklom musela byť neviditeľná.

A predsa...

A predsa v tom okamihu, keď sa im stretli pohľady, Sophie zacítila, ako sa jej zježili všetky jemné chlípky na rukách, a na zátylku ju pošteklil obláčik chladného vzduchu. Potriasla plecami a pohodila hlavou, až sa jej na lícach zavlínili pramene dlhých blond vlasov. Prešla sotva sekunda a mužik odvrátil zrak, no Sophie sa zazdalo, že predtým hľadel priamo na ňu.

Keď sivý mužik a jeho traja zababušení spoločníci zmizli v útrobach kníhkupectva, Sophie si v duchu povedala, že sa jej ten človek vôbec nepozdáva.

Mentol.

A skazené vajcia.

„Fakt hnusný smrad.“ Josh Newman stál uprostred pivnice kníhkupectva a zhlboka sa nadýchol. Odkiaľ ten zápach prichádza? Obzeral sa po policiach prepchatých knihami a rozmyšľal, či sa za ne nedostal nejaký živočích a neskapaľ tam. Čo iné by mohlo tak odporne páchnuť? Vzduch v malej preplnenej pivnici bol vždy suchý a prašný, nasýtený arómou vysychajúcich zvitkov papiera a ťažším pachom starých kožených väzieb i zaprášených pavučín. Josh tú

vôňu miloval – pripadala mu teplá a upokojujúca ako vôňa škoric a klinčekov, ktorú si spájal s Vianocami.

Mentol.

Jeho ostrá a čistá aróma preťala ovzdušie zatuchnutej pivničky. Pripomenula mu vôňu novej zubnej pasty alebo bylinkových čajov, ktoré pripravovala jeho sestra v kaviarni oproti. Pach mentolu prerazil ťažšiu vôňu kože a papiera. Bol taký silný, že Josha zaštipalo v nosných dutinách a mal pocit, že sa každú chvíľu rozkýcha. Rýchlo si z uší vytiahol malé biele slúchadlá od iPodu. Vedel, že kýchať so slúchadlami v ušiach nie je dobrý nápad – idú z toho prasknúť ušné bubienky.

Vajcia.

Jasne rozoznával odporný sírový zápach skazených vajec. Ten prekryl sviežu vôňu mentolu... a výsledok bol nechutný. Cítil, ako mu ten puch obaľuje jazyk a pery, a koža na hlave ho začala svrbieť, akoby sa mu po nej čosi plazilo. Josh si prstami prehrabol strapaté blond vlasy a striaslo ho. Určite je upchatá kanalizácia.

Slúchadlá si nechal voľne visieť cez plecia, pozrel na zoznam kníh vo svojej ruke a opäť pohľadom preletel police – *Súborné dielo Charlesa Dickensa*, tri zväzky v červenej koženej väzbe. Kde by tak mohli byť?

Josh brigádoval v kníhkupectve už takmer dva mesiace, a stále nemal ani potuchy, kde sa čo nachádza. Neexistoval tu nijaký skladovací systém... Teda, lepšie povedané, systém by aj bol, ibaže jeho pravidlá poznali len Nick a Perry Flemingovci, majitelia Malého kníhkupectva. Nick so ženou vedeli za pár minút nájsť akúkoľvek knihu hore v obchode či v pivnici.

Vzduchom sa opäť prevalila vlna mentolovej arómy, okamžite

nasledovaná skazenými vajcami. Josh sa rozkašlal a cítil, že mu slzia oči. To už nebolo normálne! Zoznam kníh si napchal do vrecka džínsov, do druhého zastrčil slúchadlá a pomedzi stohy kníh a škatúl zamieril ku schodom. V tom smrade už nevydrží ani minútu. Pokúsil sa pretrieť si dlaňami oči, ktoré ho začali neznesiteľne rezať. Zdrapol okraj zábradlia a vyhupol sa na schody. Potreboval aspoň dúšok čerstvého vzduchu, aby sa nepovracal, no čudné bolo, že čím vyššie stúpал po schodoch, tým bol pach silnejší.

Vystrčil hlavu z pivničných dvierok a poobzeral sa okolo.

V tej chvíli Josh Newman pochopil, že svet už nikdy nebude taký, aký bol dosiaľ.

Druhá kapitola

Josh nakúkal ponad okraj pivnice a oči mu slzili od pachu síry a mentolu. Zvyčajne tichý obchod bol zrazu plný ľudí. Majiteľa Nicka Fleminga obklopili piati muži – štyria boli rozložití a pôsobili neohrabane, zatiaľ čo piaty bol drobný a akýsi zlovestný. Joshovi napadlo, že je možno svedkom lúpežného prepadnutia.

Jeho šéf, Nick Fleming, stál uprostred obchodu tvárou k ostatným. Vyzeral dosť všedne. Mal priemernú výšku i stavbu tela a nemal žiadne výrazné črty – s výnimkou očí, ktoré boli také svetlé, že sa zdali takmer bezfarebné. Čierne vlasy nosil ostrihané nakrátko a bradu mu vždy pokrýval tieň strniska, akoby sa pár dní neholil. Na sebe mal, ako vždy, obyčajné čierne džínsy, voľné čierne tričko s reklamou na koncert, ktorý sa konal pred dvadsiatimi piatimi rokmi, a ošúchané kovbojské čižmy. Na ľavom zápästí nosil lacné digitálky a pravé mu zdobila hrubá strieborná reťaz spolu s dvoma pestrofarebnými rozstrapkanými náramkami priateľstva.